

[Edvard Sørensen.]

undersøgt igennem en Aarrække, i alt Fald for Frederiksberg Kommunes Vedkommende, og naar det har været nødvendigt, for at finde et retfærdigt Grundlag for en Udligning mellem disse Kommuner, at bruge saa lang Tid til Undersøgelse, saa lyder det noget absurd, naar Ministeren siger, at dette Forslag her kan vi saamænd godt gennemføre i Løbet af et Par Dage, et Forslag, som der ingen Undersøgelser ligger forud for ud over dem, der er foretaget af Administrationen siden Efteraaret. Der kunde formentlig være Grund til, at dette Spørgsmaal ogsaa undersøges meget grundigt, og imedens denne Undersøgelse staar paa, var det mit fulde Alvor — og ikke, saadan som Ministeren udtalte, en spøgefuld Bemærkning —, at det vilde være rimeligt, om man gennemførte Venstres Forslag til Ændringer af Socialreformen og Venstres midlertidige Skattelettelsesforslag, lod dem virke og samtidig fik det andet store Spørgsmaal grundigt undersøgt og naaede frem til en samlet Lovgivning paa det Omraade, der rammer det retfærdige saa nær som muligt.

Jeg takker Indenrigsministeren for hans Løfte om, at vi i det kommende Udvalg skal faa Administrationen til Raadighed i fuld Udstrækning og skal faa alle rimelige og naturlige Oplysninger. Jeg kender nu ikke til, at der nogen Sinde i et Udvalg er forlangt Oplysninger, der var urimelige, og der vil sikkert heller ikke blive det her i dette Udvalg. Men jeg tror, man vil forstaa, det er nødvendigt, at man faar en ret grundig Undersøgelse af hele dette Problem og ogsaa faar en Udtalelse fra de kommunale Organisationer om, hvordan de ser paa disse Spørgsmaal, der griber meget dybt ind i den sognekommunale Administration i alle dens Afskyninger; det tror jeg, Ministeren vil regne blandt de Ting, som er absolut rimelige og naturlige.

Jeg forstod ogsaa Indenrigsministeren saadan, at han var velvillig stemt over for at faa nedsat en Kommission til at undersøge Skattespørgsmaalet, men saa maa man rigtignok haabe, naar en saadan Kommission bliver nedsat, at den saa ogsaa gør sit Arbejde færdigt og ikke standser op paa Halvvejen, som vi har set før, og som jeg skal komme tilbage til under de Bemærkninger, jeg vil gøre over for Socialministeren. Jeg forstod ogsaa — hvis jeg maa bruge det samme Udtryk som Indenrigsministeren — paa Undertonen baade i Bemærkningerne til mig og til det ærede Medlem Hr. Gregersen, at et af Resultaterne af

Udligningsfonden blev dette, at Ejendoms-skatterne steg. Ja, det var det, jeg udtalte Formodning om i mit første Indlæg. Efter de Beregninger, jeg har forsøgt at foretage i nogle Kommuner, vil det virke saadan, at Ejendomsskatterne stiger, og det var det, jeg udtalte, at jeg fandt urimeligt i en Tid, hvor man fra alle Sider erkender, at Ejendomsskatterne er for store, og derfor yder Tilskud til Nedsættelse af disse Skatter.

Saa sagde Ministeren, at han kunde ikke forstaa Udtalelser om, at Udligningsfonden vilde forflygtige Ansvarret. Han var enig med mig i, at man skulde bevare det kommunale Selvstyre, og deri, kan jeg sige, er vi ganske enige. Jeg haaber ogsaa, Ministeren vil være enig med mig i det Ønske, jeg udtalte om at faa Kommunernes Selvbestemmelsesret udvidet i Forhold til, hvad den er i Dag. Ministeren kunde ikke forstaa Udtalelsen om, at et saadant Forslag kunde forflygtige Ansvarret, for, sagde han, det drejer sig jo om Aldersrente, Invalidere og Enkebørnsunderstøttelse. Men det drejer sig ogsaa om den skønsme-sige Hjælp, og det er over for den skønsme-sige Hjælp, Faren kan ligge. Nu hørte vi Udtalelsen før fra Roskilde Byraad, og der er sikkert mange, der enten siger eller tænker det samme. Jeg ved mange Kommuner, der siger: Vi vilde godt sætte Arbejde i Gang, men vi har ikke Raad til det, for i det Øjeblik, vi betaler Understøttelse, bliver vi økonomisk bedre stillet, end naar vi sætter Arbejde i Gang. Det er hele dette Problem, vi ogsaa maa tage op og faa undersøgt, hvordan man kan modvirke den Tendens, der uomtvisteligt gør sig gældende paa dette Omraade.

Ministerens udtalte, at han kunde selvfølgelig ikke tjene mig i at lave et Forslag, der virkede saadan, at naar Indtægterne i Landbruget steg, saa skulde dog Skatten ikke blive større. Det er den Maade, Indenrigsministeren til Tider forlyster sig paa over for Medlemmerne her i Salen. Det, jeg sagde — og det ved Ministeren udmærket godt —, var dette, at den Fordel for Landkommunerne, der i Tal er gjort op til 7,7 Mill. Kr., hvoraf de 3,6 falder paa Sognekommunerne, de 4,1 paa Amtskommunerne, den skulde man ikke tage alt for bogstaveligt, for man maatte regne med, at Udgifterne, der regnes med her i Forslaget, vilde stige; vi ved, de vil stige til Politivæsenet, og vi maa desværre befrygte, at de ogsaa vil stige paa andre Omraader, og derved vilde noget af Gevinsten gaa tabt. Og saa, føjede jeg til, maa man huske paa, at den Beregning, der er foretaget i Bemærkningerne til